

ההשראה למטבח הגיעה מתמונה של מרתה סטיוארט, וריצוף השחמט מגדיר את אזור הבישול והאכילה. מימין למטה: הבית ביום של השריפה הענקית, ומשמאל - כיום, כמו וילה קטנה

הבית החדשני

אלה אלה

כמו צימר". חלק מהדירה חורג מקו הבניין ומעליו גג משופע, כך שהוא נדמה כבית פרטי קטן.

השיפוץ הראשון נדחה

הדירה הייתה במצב טוב, כך שבני הזוג עברו לה' תגורר בה ללא שיפוץ. לאחר שנה נולדה בתם הבכורה, והם החליטו שהגיעה העת לשיפוץ. "רציתי לבנות ארון גדול על חשבון שטח חדר האמבטיה", נזכרת האם. "נפ' גשנו עם המעצבת אלה מורגן, ואמרנו לה: 'אנחנו רוצים לתת לך מפתח, ולהיכנס בחזרה הביתה כשהתמונות תלויות על הקירות'". אבל לחיים היו תוכניות אחרות. בהתייעצות עם המעצבת הוחלט על שיפוץ חלקי, שיכלול את האזור הציבורי (מטבח וסלון), את חדר הרוחצה ואת חדר האורחים שיהפוך גם לחדר עבודה. בחדר הילדים

ש ביל בטון קצר מוביל מרחוב ראשי, בשכונת אחוזה שבכרמל, לבניין קומתיים ישן שמאכלס שבע דירות. הבניין המוארך נבנה לפני קום המדינה. מסביבו, על הגבעה המיוערת, בנייני רכבת נוספים שהגיל ניכר בהם. בסמיכות אליהם, לאורך הרחוב, כבר קמים פרויקטי תמ"א 38, שנראים גבוהים ומאסיביים ביחס לאופי הבנייה הנמוכה בשכונה החיפאית השקטה. בקומת הקרקע מתגוררת משפחה צעירה: זוג רופאים בני 37, גינקולוגית ופלסטיקאי, ושתי בנותיהם (ארבע וחצי, שנה וחצי). בני הזוג רכשו את הדירה, ששטחה 110 מטרים רבועים, כאשר שבו ארצה לפני כשש שנים מלימודי רפואה בחו"ל, ואחרי שהתקבלו להתמחויות בבית החולים כרמל. "ראינו כמה דירות בשכונה", מספרת בעלת הבית, "אבל מה שקנה אותנו היו חלונות האלומיניום הגדולים לכיוון החורש. זה הרגיש לנו

**שנה לשריפת הענק בכרמל: ביתם של זוג רופאים
צעירים נחרב – וזכה לחיים מחודשים ומרהיבים**

אביטל ברוידא | צילום: שירן כרמל

הארגון והתמיכה של עיריית חיפה היו, לדברי בני הזוג, יוצאים מן הכלל: "באותו ערב כבר הביאו לנו מכולות לציוד, והן עמדו ברחוב עד סיום השיפוץ". בסופו של דבר, אחרי ההוצאות הבלתי צפויות, הסתכם השיפוץ ב־350 אלף שקל.

מרפסת זעירה עם כניסה פרטית משווה לדירת הקרע צביון של בית נפרד, קטן. רלת אלומיניום כחולה נפתחת לחלל פתוח מחופה פרקט למינציה בגוון אלון טבעי. ממול – ויטרינות אלומיניום גדולות וכחולות (שהיו קיימות לפני השיפוץ) משקיפות אל המרפסת האחורית ואל החורש הטבעי שסביבה. "עיקר העבודה", מסבירה מורגן, "היה לבטל את הגבהים השונים בתקרה ובסגירות של החלל המרכזי. כל הנמכות הגבס הוסרו, החלל נפתח כמה שניתן, ואז הלבשנו אותו מחדש". השחקן הראשי הוא המטבח. "הם רצו אי צבעוני", מספרת מורגן. "ואז באתי עם ההצעה למטבח אדום. הם לא היו בטוחים, אבל הנגר הבטיח להם שאם לא ימצא חן בעיניהם, הוא יצבע הכל מחדש. בסוף הם זרמו, והיום המטבח הוא ללא ספק גולת הכותרת של הבית".

כדי לדמיין איך ייראה מטבח אדום חיפשו בעלי הבית דוגמאות, והגיעו לתמונות המטבח של מרתה סטיוארט, "הכוהנת הגדולה" של סגנון חיים וניהול משק הבית בארצות הברית. "אהבנו מאוד את הסגנון", נזכר בעל הבית, "מטבח אדום עם רצפת שחמט, כמו דיינר אמריקאי. השתכנענו לזרום עם המעצבת". ולא סתם לזרום, אלא עד הסוף: גם את הפרקט הם החליפו כאן במרצפות בשחור־לבן, שמגדירות את אזור הבישול והאכילה, ומדגישות את המטבח האדום.

וביחידת ההורים החליטו לא לגעת. "הכל היה מתוכנן ומוכן", מספרת בעלת הבית, "ואז גיליתי שאני בהיריון שני. עם העומס של מבחני ההסמכה זה היה מעבר לכך חות שלנו, והחלטנו לרדות את השיפוץ בשנה". בקיץ אשתקד נולדה הבת השנייה. בנובמבר, בדיוק לפני שנה, הונע התהליך מחדש והשיפוץ החל. בני הזוג אחסנו את כל הרהיטים והחפצים בחדרי השינה (שאותם, כאמור, לא תכננו לשפץ), ועברו לדירה שכוּנה לתקופת השיפוץ. אבל אז החיים הפתיעו שוב.

השכן הציל את הבית

"זה היה ביום חמישי בצהריים, 24 בנובמבר", מש־חזרת האם. "הסתובבתי עם התינוקת בשכונה והרחתי עשן. פתאום קראו לנו לבוא לקחת את הילדים מהגן, ופינו את כולם לבית חולים. התקשרתי לקבלן, שבדיוק היה בדירה, ואמרתי לו שיעזבו הכל ויצאו מיד מהבית כי יש שריפה. ברחנו אל הסכים בצפון, ואז השכן התקשר לספר שהבית עולה באש".

בצמוד לגב הבית היה מחסן יביל, שבו אחסנו חפ־צים ומזכרות משפחתיות. "הוא נדלק בקלות", מספרת האם, "ונשרף כולו. הכי עצוב היה לי על ספרי זיכרון נות מהילדות וקלטות משפחתיות ישנות שהיו שם". השכן כיבה את המחסן הבווער עם צינור מים, "ובעצם הציל לנו את הבית", היא אומרת, "אבל כל המזגנים נהרסו, וחדרי השינה שבהם אוחסן הציוד נפגעו קשה". ביום ראשון הם חזרו הביתה. "מסכיב הכל היה מלא בחומר הכתום נגר בעירה, שפיזרו המטוסים", הם מספרים. אבל זו לא הייתה החוויה הקשה ביותר באותם רגעים. "נכנסנו פנימה, התחלנו לפתוח דלתות והבחנו שחסרים דברים. לקח לנו רגע להבין שבזו לנו את הבית. לקחו את כל מוצרי החשמל וגם אביזרים סניטי ריים חדשים שקנינו לשיפוץ. את השריפה עוד עיכלנו, אבל הביזה שברה אותנו".

אחרי שבוע של התאוששות וסידורים הם חזרו לע־בודה, ועכשיו כבר היה צריך לצבוע את הבית מבחוץ, להחליף תריסים ולהחזיר למוטב את שני חדרי השינה שנשרפו. "כולנו נרתמנו לזה רגשית", מספרת מורגן. "הקבלן הביא עוד צוות, וסיימנו את כל השיפוץ בזמן שיא של שלושה חודשים, כך שהמשפחה יכלה לצאת מהדירה השכורה בזמן".

מימין: מתלה מחוספס לאוסף סירי הנחושת; כאן לומדים זוג הרופאים; ספה צהובה כחלק מצבעוניות בלתי מתנצלת; מסדרון לבני הזוכית המעוקל

נגיעות של עץ מחוספס (למטה) וקירות ורודים בחדר של הבת הבכורה, לבקשתה

להשלמת האווירה, הותקן מעל השיש מתלה לסיי רים במראה מחוספס, עשוי ברזל ועץ גושני, שעליו מציג האב, חובב בישול, את אוסף סירי הנחושת שלו. האי נצבע בלבן שמנת ניטרלי ומעליו יש משטח עבודה מעץ. לבקשת בני הזוג האי לא משמש דלפק ישיבה, אלא לעבודה ולאחסון בלבד. פינת האוכל ניצבת על רקע ויטרינת היציאה לגינה וחלון עמוק, שלאורכו ספסל בנוי. שולחן האוכל העגול עשוי עץ, והוא הרהיט היחיד שנשאר מהבית הקודם. אליו נוספו כיסאות חדשים מברזל, שנצבעו בגוונים פסטליים. בסלון, עמוד קונסטרוקטיבי מייצר נישא לספה יחידה, מרופדת בצהוב, הממשיכה את הצבעוניות החזקה והלא מתנצלת בדירה. שולחנות סלון קטנים ניצבים על שטיח אליפטי גדול. פינת הטלוויזיה מעט מרוחקת. המסך הצמוד לקיר ניתן להזזה באמצעות זרוע, כך שהחלל נשאר פתוח למשחקי הילדות. על מדפי העץ המחוספסים והלא סימטריים מוצגים אוספים אישיים.

מסדרון זכוכית

אל החלק הפרטי מוביל מסדרון מעוגל, משובץ לבני זכוכית. מורגן שכנעה את בני הזוג להשאיר את הקיר המעוגל, משום שהוא חלק מהחן המקורי של הבית. הקיר עוטף את חדר הרחצה, שנשאר באותו מיקום אך הוקטן במידה ניכרת, כפי שחלמה בעלת הבית. בהמשך המסדרון, מאחורי חדר הרחצה, נמצאים חדר העבודה שהורחב וארון גדול (שהיו למעשה הסיבה להחלטה על השיפוץ). חדר העבודה משמש לאירוח וללימודים של ההורים.

יחידת ההורים, שלא הייתה בתכנון השיפוץ המקורי, שודרגה בעקבות השריפה באופן חלקי. אזור השינה נצבע מחדש, ובנישה קיימת נתלו מנורות קריאה דקורטיביות. המקלחת וחדר הארונות הצמוד ישופצו בעתיד. חדר הילדות עבר מתיחת פנים פשוטה, שכללה את צביעת הקירות בוורוד (בקשה של הבת הבכורה), ובחירה ברהיטים לבנים ובעץ בהיר. "הלב שלי היה הרוס ממה שהם עברו, והרגשתי שליחות", מסכמת מורגן. "הבית הזה אחר. יש פה לא רק מעורבות מקצועית, אלא גם מעורבות רגשית של כל השותפים בפרויקט". ■

שולחן האוכל הוא הפריט היחיד שנותר מהבית הקודם

